

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ M., s.r.o.**, so sídlom v L., **2/ I. M.**, bývajúceho v B., zastúpeného advokátskou kanceláriou L. s.r.o., so sídlom v B., proti žalovanej **K., s.r.o.**, so sídlom v S., **o 29 044,68 Eur s príslušenstvom a o vzájomnej žalobe žalovanej o 13 033,41 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 8 C 146/2002, o dovolaní žalobcu 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 21. septembra 2010 sp. zn. 10 Co 53/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiadnemu z účastníkov náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Galanta rozsudkom z 2. novembra 2005 č.k. 8 C 146/2002-408 zamietol žalobu o zaplatenie 875 000,-- Sk (29 044,68 Eur) s príslušenstvom a obom žalobcom uložil povinnosť zaplatiť žalovanej k rukám advokáta náhradu trov konania 223 038,-- Sk (7 403,51 Eur) do troch dní. Žalobcovi 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalovanej 392 644,-- Sk (13 033,41 Eur) s 11% ročným úrokom z omeškania od 30. júla 2002 do zaplatenia a zaplatiť náhradu trov konania 79 400,-- Sk (2 635,60 Eur), do troch dní. V odôvodnení rozsudku uviedol, že vykonaným dokazovaním mal preukázané, že 5. marca 2002 bola uzavretá zmluva o budúcej zmluve (ďalej len „zmluva“), kde ako budúci predávajúci vystupuje spoločnosť K.. a ako budúci kupujúci spoločnosť M. , pričom za budúceho kupujúceho je zmluva podpísaná Ing. H. a Ing. M. a na zmluve chýba odtlačok pečiatky budúceho kupujúceho. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že predmetom zmluvy bol záväzok kupujúceho prevziať všetky práva a záväzky budúceho predávajúceho a sprievodnú dokumentáciu vyplývajúcu z projektu Priemyselný park Malý Krtíš a záväzok budúceho predávajúceho tieto práva a záväzky odovzdať, pričom v zmluve je zakotvené, že budúci kupujúci uhradí po podpise zmluvy prevodom na účet na základe zálohovej faktúry v lehote 5 dní od jej obdržania zálohu

vo výške 875 000,-- Sk (29 044,68 Eur). Takúto zálohovú faktúru žalovaná žalobkyni 1/ vystavila 27. februára 2002 a následne v P. a.s., I. M. vložil na účet žalovanej fakturovanú sumu. Z výpisu z obchodného registra vyplynulo, že žalobkyňa 1/ vznikla zápisom do obchodného registra 6. marca 2002. Pre prípad nedodržania podmienok stanovených zmluvou si jej účastníci dohodli aj sankcie a možnosti odstúpenia od zmluvy. Listom zo 6. mája 2002 žalovaná vyzvala žalobkyňu 1/ na uzavretie kúpnej zmluvy, a keďže žalobca kúpnu zmluvu neuzavrel, využila žalovaná svoje právo na odstúpenie od zmluvy. Žalobcovia žalovanej listom z 5. júla 2002 oznámili, že zmluvu považujú za ničotnú, plniť podľa nej nebudú a požadovali vrátiť sumu 875 000,-- Sk (29 044,68 Eur). Ak podľa súdu prvého stupňa nebolo preukázané, že orgán spoločnosti schválil konanie vykonané osobou, ktorá konala pred vznikom spoločnosti, táto osoba zodpovedá za škodu vzniknutú veriteľom. Mal za to, že žiadne zákonné ustanovenie nesankcionuje neplatnosťou právny úkon urobený zakladateľom v mene založenej obchodnej spoločnosti pred jej vznikom, preto považoval za rozhodujúce, že žalobca 2/ bol účastníkom zmluvy a jeho záväzky z nej prešli na žalobkyňu 1/, z ktorého dôvodu právny úkon zaväzuje osobu, ktorá ho urobila. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že na uvedenom základe žalobcom 2/ zaplatená suma prepadla v prospech žalovanej a tej popri tom vznikol i nárok na zaplatenie dohodnutej zmluvnej pokuty (392 644,60 Sk). Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., úspechom žalovanej v konaní o žalobe aj vzájomnej žalobe a vznikom trov na právnom zastúpení.

Na odvolanie oboch žalobcov Krajský súd v Trnave prvým rozsudkom z 26. júna 2006 sp.zn. 10 Co 25/2006 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa žaloby čiastočne zmenil uložením žalovanej povinnosti zaplatiť len žalobcovi 2/ sumu 875 000,-- Sk (29 044,68 Eur) so 17,5% úrokom z omeškania od 16. augusta 2002 do zaplatenia a vo zvyšku napadnutý rozsudok potvrdil. V časti týkajúcej sa vzájomnej žaloby žalovanej napadnutý rozsudok zmenil zamietnutím tejto žaloby a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ náhradu trov konania 341 537,-- Sk (11 336,95 Eur). Doplnčacím rozsudkom z 24. októbra 2006 č.k. 10 Co 25/2006-516 rozhodol o trovách konania žalobkyne 1/ a žalovanej tak, že zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v príslušnej časti tak, že žalobkyni 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov prvostupňového konania 105 158,-- Sk (3 490,60 Eur) a náhradu trov odvolacieho konania 37 218,-- Sk (1 235,41 Eur) do troch dní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalovanej rozsudkom z 25. septembra 2007 sp. zn. 2 Cdo 71/2007 zrušil rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým bol

zmenený rozsudok súdu prvého stupňa v časti ukladajúcej žalovanej zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 875 000,-- Sk (29 044,68 Eur) so 17,5% úrokom z omeškania od 16. augusta 2002 do zaplatenia, v zamietajúcej časti o zaplatenie 392 644,60 Sk (13 033,41 Eur) s 11% úrokom z omeškania od 30. júla 2002 do zaplatenia a vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom 2/ a žalovanou a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie žalovanej proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu odmietol a žalobkyni 1/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

V poradí druhým rozsudkom Krajský súd v Trnave z 30. júna 2008 sp. zn. 10 Co 225/2007 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok v časti žaloby žalobcu 2/ opätovne zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 875 000,-- Sk (29 044,68 Eur) so 17,5% úrokom z omeškania od 16. augusta 2002 do zaplatenia a opätovne zmenil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti vzájomnej žaloby žalovanej tak, že vzájomnú žalobu zamietol, keď aj po doplnení dokazovania opätovne dospel k záveru, že zmluva je neurčitá a preto absolútne neplatná. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ náhradu trov v sume 375 564,-- Sk (12 466,44 Eur) do troch dní s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. a úspechom žalobcu 2/ v konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalovanej uznesením z 30. novembra 2009 sp. zn. 2 Cdo 250/2008 zrušil rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej a vec mu vrátil na ďalšie konanie a tiež v časti týkajúcej náhrady trov konania v tejto časti z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti.

V poradí tretím rozsudkom Krajský súd v Trnave z 21. septembra 2010 sp. zn. 10 Co 53/2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, týkajúcej sa zamietnutia žaloby žalobcu 2/ potvrdil a vo veci samej, týkajúcej sa vzájomnej žaloby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že vzájomnú žalobu zamietol. V časti trov konania žalobcu 2/ a žalovanej o žalobe napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovanej nepriznal náhradu trov tohto konania, žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania o žalobe a napokon žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ náhradu trov konania o vzájomnej žalobe v sume 6 455,58 Eur k rukám advokáta do troch dní. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v čase tretieho rozhodovania odvolacieho súdu už neexistovala žiadna časť nárokovateľnej pohľadávky žalobcu 2/, pretože

žalovaná už na základe prvého rozhodnutia odvolacieho súdu z 26. júna 2006 sp. zn. 10 Co 25/2006 celú pohľadávku splnila. Za stavu, keď žalovaná nesúhlasila so späťvzatím žaloby žalobcom 2/, ktorá sa po zaplatení požadovanej sumy stala bezzákladnou v dôsledku správania žalovanej v priebehu konania, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti zamietajúcej žalobu žalobcu 2/ podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. V časti týkajúcej sa vzájomnej žaloby poukázal na závery odvolacieho súdu vyslovené v predchádzajúcom rozhodnutí, keď z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy žaloba v tejto časti bola bez nádeje na úspech, preto v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že túto vzájomnú žalobu zamietol. Zmeňujúce rozhodnutie o trovách konania žalobcu 2/ a žalovanej o žalobe, ktorým úspešnej žalovanej náhradu trov konania s poukazom na ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. nepriznal, odôvodnil správaním sa žalovanej, ktorá napriek tomu, že žalobou vymáhanú sumu uhradila prevodom na účet žalobcu 2/ ešte 29. septembra 2006 a sumu 341 537,-- Sk (11 336,95 Eur) v prospech bankového účtu advokáta ešte 27. septembra 2006, opakovane napádala rozsudky odvolacieho súdu dovolaním a nesúhlasila so späťvzatím žaloby žalobcom 2/, pričom takúto okolnosť (zaplatenia) oznámila odvolaciemu súdu až 29. júna 2010. Uviedol, že výsledok konania ako celku, bol dôsledkom takeého počínania účastníkov konania, pri ktorom len žalobca 2/ sa v konaní správal ako skutočný účastník sporu (čiže uplatňoval práva vlastnou žalobou, bránil sa vzájomnej žalobe žalovanej a po preukázaní zániku práva uplatňovaného žalobou jeho splnením a nástupe možnosti na to procesne reagovať sa pokúsil, i keď neúspešne pre postoj žalovanej, vziať žalobu späť), kým naopak žalovaná síce už po právoplatnosti prvého rozsudku povinnosti ním uložené splnila, následne však tomu svoje ďalšie správanie už neprispôsobila, keď dokonca dva razy napadla rozsudok odvolacieho súdu zamietajúci jej žalobu a vyhovujúci naopak žalobe protistrany v spore dovolaním a hoci išlo o využitie jej procesného práva ostalo záhadou, z akého dôvodu s informáciou o splnení povinnosti vymáhanej žalobou prišla až cca 4 roky potom, čo sa tak stalo. Okrem toho po reakcii na to zo strany žalobcu 2/ celkom prirodzeným spôsobom (späťvzatím žaloby) tu bolo aj evidentné zneužitie žalovanou ustanovenia § 208 O.s.p., pre ktoré sa v konaní o žalobe žalobcu 2/ muselo naďalej pokračovať vecne, hoci za riadneho chodu vecí by došlo k zastaveniu konania a vzniku práva žalobcu 2/ na náhradu trov konania pre správanie žalovanej (§ 146 ods. 2 vety druhej O.s.p.) donucujúce žalobcu k späťvzatiu žaloby. Odvolací súd mal za to, že jediným prostriedkom na zmiernenie dôsledkov takejto špekulácie je rozhodnutie o trovách konania o žalobe využitím ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. a to konkrétne tej jeho časti, ktorá v prípadoch hodných osobitného zreteľa umožňuje i nepriznanie žiadnej náhrady trov konania inak úspešnému účastníkovi, spolu s nevyužitím

tejto možnosti pri rozhodovaní o trovách konania o vzájomnej žalobe. Toto riešenie sa javilo jediným možným, ak platné procesné právo nepozná žiadnu úpravu, ktorej uplatnením by bolo možno priznať náhradu aj žalobcovi v konaní neúspešnému výlučne z viny žalovaného. Rozhodnutie o trovách konania o vzájomnej žalobe žalovanej a žalobcu 2/ odôvodnil úspechom žalobcu 2/ v tejto časti konania a vznikom trov na právnom zastúpení.

Výrok rozsudku odvolacieho súdu len v časti trov konania žalobcu 2/ a žalovanej o žalobe, ktorým odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovanej nepriznal náhradu trov konania, napadol žalobca 2/ dovolaním. Uviedol, že konaním na odvolacom súde, výsledkom ktorého bol výrok majúci v konečnom dôsledku za následok nepriznanie trov konania inak evidentne úspešnému žalobcovi 2/ v konaní o jeho žalobe, mu bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Opodstatnenosť dovolania vyvodzoval predovšetkým z časti odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku, pretože podľa jeho názoru nemôže byť na jeho ťarchu vykladané žalovanou uplatňované procesné oprávnenie (§ 208 O.s.p.), pretože v zmysle všeobecnej zásady by právo malo slúžiť na ochranu toho, kto sa správa v zmysle jeho regulí a využitím zákonom dovolených procesných postupov by nemal byť výsledok poškodzujúci účastníka na jeho oprávnených nárokoch. Odvolací súd sa podľa názoru dovolateľa vyhol odpovedi na otázku, či z hľadiska úspešnosti inak úspešného žalobcu v niekoľko rokov trvajúcim spore môže byť ovplyvnené okolnosťou, že zaviazaný neúspešný účastník medzičasom plnil a len v dôsledku použitia mimoriadneho opravného prostriedku bolo potrebné o trovách konania opätovne rozhodnúť avšak v dôsledku plnenia žalovanej za zmenených skutkových a právnych pomerov. Vzhľadom na charakter odvolacieho konania nesie odôvodnenie odvolacieho rozsudku v sebe prvky neočakávaného a prekvapivého rozhodnutia. Aj keď odvolací súd poukázal na jedinou prijateľnú možnosť právne argumentovať za využitia § 150 O.s.p., nie je z jeho odôvodnenia čitateľné, v čom vidí konkrétne dôvody hodné osobitného zreteľa v danej tak procesnoprávnej, ako i skutkovej situácii. Z pohľadu dovolateľa uvedená právna argumentácia trpí rovnakými nedostatkami a nepresnosťami, ako odkazy na nepoužiteľnosť analógie a konštatovanie nedostatku akejkoľvek procesnej úpravy na posudzovaný prípad. Z uvedených dôvodov dovolateľ žiadal, aby odvolací súd napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu zmenil tak, že mu náhradu trov konania prizná.

Žalobca 1/ a žalovaná právo vyjadriť sa k dovolaniu nevyužili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom, skúmal najskôr bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods.1 O.s.p.).

Žalobca 2/ dovolaním napadol výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania. Dovolanie tak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, ale má charakter uznesenia a tento nestráca, i keď s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho posudzovať nie podľa ustanovení ktoré vymedzujú kedy je prípustné dovolanie proti rozsudku (§ 238 O.s.p.), ale podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.).

Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

Žalobca 2/ v prejednávanej veci napadol dovolaním výrok o trovách konania, avšak ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. v takomto prípade vylučuje prípustnosť dovolania. Dovolanie žalobcu by v dôsledku toho mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú uvedené v § 237 O.s.p. (porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. októbra 1998 sp. zn. 5 Cdo 69/98, ktorý bol publikovaný ako R 117/1999).

So zreteľom na obsah dovolania a tiež so zreteľom na § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na dovolacie námietky žalobcu sa dovolací súd osobitne zamerlal na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne vadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania (napr. oprávnenia zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.). Žalobca namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého výroku rozsudku odvolacieho súdu. Treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

Súd prvého stupňa rozhodnutie o trovách konania založil na aplikácii § 142 ods. 1 O.s.p., pričom vychádzal pri zamietnutí žaloby žalobcu z plného úspechu žalovanej v konaní. Z dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu možno vyvodit', že odvolací súd nepovažoval aplikáciu tohto ustanovenia za správnu pri potvrdení rozsudku súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby žalobcu [vid' časť odôvodnenia, v zmysle ktorej ...“Ak práve toto bol zjavný účel počínania žalovanej po vzatí žaloby žalobcu 2/ späť (rozumej vylúčenie možnosti vzniku práva žalobcu na náhradu trov konania zastaveného z viny žalovanej), odvolací súd mal za to, že jediným prostriedkom na zmiernenie dôsledkov takejto špekulácie (celkom ich eliminovať možné nebolo) je rozhodnutie o trovách o žalobe aj s využitím ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. (a to konkrétne tej jeho časti, ktorá v prípadoch hodných osobitného zreteľa umožňuje i nepriznanie žiadnej náhrady trov inak úspešnému účastníkovi) spolu s nevyužitím tejto možnosti pri rozhodovaní o trovách konania o vzájomnej žalobe (čiže tej časti konania – uvažované vo vzťahu k celku, kde účastník využívajúci nesúhlas so zastavením konania o žalobe na základe späťvzatia žaloby na vlastnú ochranu pred tzv. náhradovou povinnosťou, zaznamenal plný procesný neúspech a bude tak povinný na náhradu).]. Dovolací súd tu považuje za potrebné upozorniť tiež na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti týkajúcej sa trov konania vyznelo v prospech dovolateľa.

Dovolacia námietka žalobcu, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k procesnej vade konania zakladajúcej prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., sa však z rozhodujúceho – obsahového hľadiska netýka procesného postupu súdu (nedostatok náležitostí odôvodnenia, ktorý nedostatok inak podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vyvodit' – **odvolací súd odôvodnil prečo procesne úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal**), ale tej zložky činnosti súdu v občianskom súdnom konaní, pri ktorej na základe priebehu a výsledkov konania volí právnu normu, ktorú bude pri rozhodovaní aplikovať, zvolenú normu aplikuje, bližšie interpretuje a prijíma svoje právne závery o posudzovanej veci. Dovolateľ odvolaciemu súdu v dovolaní vytýka, že v danom prípade nesprávne aplikoval ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p., pretože podľa jeho názoru mal súd podľa tohto ustanovenia náhradu trov konania priznať jemu. Námietka, že súd nesprávne aplikoval určité ustanovenie zákona alebo že podal jeho nesprávnu interpretáciu, je vo svojej podstate námietkou, že súd svoje rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení veci. Nesprávne právne posúdenie ale nie je vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorý ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Z dôvodov vyššie uvedených dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že procesnú prípustnosť dovolania žalobcu 2/ nemožno vyvodit' z § 239 O.s.p. ani z § 237 O.s.p. Vzhľadom na to jeho dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie ods. 2 tohto ustanovenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. marca 2012

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová

